

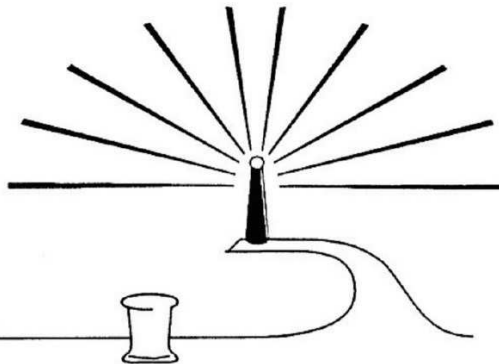
zeelieden zending stichting Het Havenlicht / SCFS

Hermelijnweg 12 1338 BE Almere

Tel. 036-5370340

IBAN NL71INGB0005545299 - BIC INGBNL2A

havenlicht@chello.nl - www.havenlicht.com

Nieuwsbrief

zomer 2018

no.153

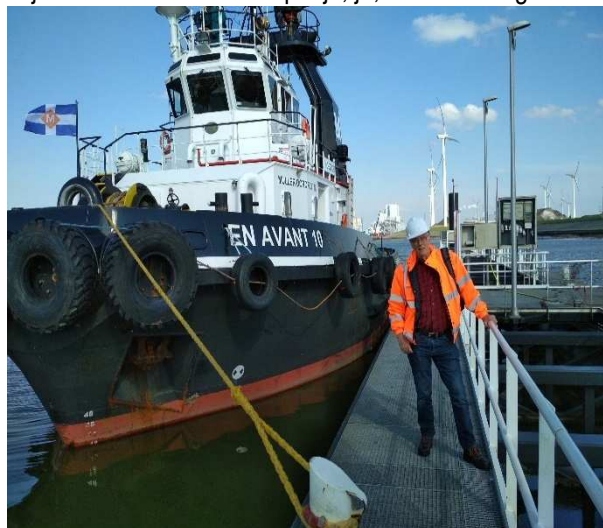
Algemeen

In deze nieuwsbrief kunt u kennis maken met de nieuwe medewerker in de havens van Delfzijl en Eemshaven. Dus geniet u maar weer van de mooie verslagen hieronder.

Wij willen graag in uw kerk, gemeente, huiskring of groep iets komen vertellen. We horen het graag van u!

Delfzijl, Eemshaven, Op God vertrouwen!

Mijn naam is Jan Peter Kapteijn, ja, ik heb al mogen ervaren, dat mijn achternaam "aanzien" geeft aan boord van

schepen. Verder heb ik niet meer scheepservaring dan af en toe een zeilbootje huren. Ik ben getrouwd met José. Mijn beroep is fotograaf, maar mijn bedrijf ben ik aan het afbouwen. Voor wie nog wil trouwen, ik maak geen trouwreportages meer! Ervaring met evangelisatiewerk heb ik de laatste jaren opgedaan in de stad Groningen. Een half jaar geleden begon ik echter te denken aan evangelisatiewerk in mijn eigen omgeving. Natuurlijk wil ik doorgaan in de stad Groningen, het spreken op straat met al die verschillende mensen en vooral ook studenten, levert fantastische gesprekken op. Het is wonderbaarlijk hoe vrij wij over onze Heiland kunnen spreken. Maar mijn omgeving heeft Jezus ook nodig. Nu woon ik, als

geboren en getogen Utrechter, alweer 13 jaar in het Groningse Spijk, en dat ligt precies tussen de Eemshaven en de haven van Delfzijl. Hoe mooi zou het zijn om daar te kunnen evangeliseren. De afgelopen 13 jaar heb ik de ontwikkelingen in de Eemshaven met grote belangstelling gevolgd. Na jarenlang een desolate plek te zijn geweest, waar de scheepvaart hoofdzakelijk bestond uit de veerdienst naar het Duitse Waddeneiland Borkum, is er nu een en al bedrijvigheid. Er is veel nieuwe industrie gekomen, er zijn grote energiecentrales gebouwd. De haven is uitgebreid met nieuwe kades en op dit moment is de Eemshaven volop betrokken bij de bouw van windmolenparken voor de Nederlandse en Duitse kust. Maar vergeleken met Rotterdam is het toch allemaal wel een paar maatjes kleiner. Het verlangen van evangeliseren in de havens moest voor mij eerst verder uitgroeien en er moest vooral voor gebeden worden. Tot voor kort bleven de deuren dan ook potdicht en de schepen met hun bemanning lagen aan, voor mij, afgesloten kades. Maar een paar maanden geleden kwam ik op het spoor van de Stichting Havenlicht. Na mijn aanmelding en de nodige gesprekken staan de lichten letterlijk op groen. Nu ben ik anderhalve maand bezig met het bezoeken van de havens. Het is gaaf om even terug te kijken naar die momenten dat je Jezus daadwerkelijk gevolgd hebt. De twijfel overwint en gewoon in vertrouwen te doen wat Hij van je vraagt. Zoals in 1 Petrus 2:21b staat: *Christus, die voor u geleden heeft, is het voorbeeld dat u moet volgen, en in zijn voetstappen moet u treden.* Het avontuur ben ik begonnen met Theo als mijn gids. Hij heeft mij een dag lang ingewijd in het leggen van contacten met agentschappen, en ging voor toen de eerste stappen gezet werden aan boord van diverse schepen. Het was een soort kickstart waar ik veel profijt van heb gehad. Inmiddels zijn er contacten geweest met kapiteins, met bemanningsleden en medewerkers van het Zeemanshuis. Een paar keer heb ik samen met Hidde, een vriend met wie ik regelmatig in de stad Groningen evangeliseer, de Eemshaven bezocht. Maar ik ben ook alleen op stap geweest.

Terugkijkend verwonder ik mijzelf over de mooie gesprekken, het kunnen uitdelen van verschillende materialen zoals: bijbels, Bijbelstudies, mutsen en truien en uiteraard ook de momenten dat ik kon bidden met zeelui. Van al die gesprekken en avonturen houd ik een blog bij (www.hetgelovenwaard.nl) die naar ik hoop, anderen net zo

enthousiast maken als ik zelf ben geworden voor evangelisatie werk. Uit die blog wil ik hieronder een paar belevenissen uitlichten ter illustratie. Maar eigenlijk zijn alle ontmoetingen bijzonder.

We zaaien en oogsten, maar alleen God kan mensen veranderen! De eerste keer na de kickstart met Theo, sprak ik met Hidde af om schepen te bezoeken. Onderweg was de spanning bij mij behoorlijk aanwezig en daardoor bad ik (met geopende ogen) Heer als het Uw wil is dat ik dit werk doe, wilt U mij dat dan op een bijzondere manier bevestigen. Ik vroeg om vrijheid om over Jezus te spreken. Na dit gebed viel de spanning langzamerhand van mij af. Kort na mijn aankomst in de Eemshaven arriveerde Hidde en toen ging het gelijk los. Na een aantal schepen te hebben bezocht, kwamen we uiteindelijk bij een sleepboot met de naam "En Avant 10". We werden verwelkomd door 2 Filipijnse bemanningsleden. Een van hen vroeg ons of wij binnen wilden komen en die uitnodiging accepteerden we graag. We voerden binnen eerst een gesprekje met de kapitein. Hoewel hijzelf ongelovig is kregen wij alle vrijheid om met de bemanning te spreken. Wij namen plaats aan een tafel in een kleine kantine. De kok moest al snel naar de kombuis maar even later schoof een Arubaanse jongeman aan. Hij sprak goed Nederlands en is katholiek opgevoed. Hij wil echter niets van beelden weten en al die dure gebouwen vindt hij ook maar niks. Hij leest elke dag in de bijbel app. van YouVersion en heeft zich als volwassene laten dopen op grond van zijn geloof. Ik begon te spreken over onze grote Koning en vooral over de kracht van gebed. Voor de andere, Filipijnse, jongeman was dit allemaal onbekend terrein maar hij luisterde aandachtig. Hidde stelde hem de vraag of hij wedergeboren was. En dat was de aanleiding voor een intensief gesprek. Het werd allemaal heel bijzonder omdat onze gesprekspartner er echt naar verlangde om Jezus te leren kennen. Hidde vertelde dat Jezus gestorven is voor onze zonden en dat als wij onze zonden belijden, God ons volledig zal vergeven. En zo kon het gebeuren dat een Filipijnse jonge man, aan boord van een sleepboot in de Eemshaven, zijn leven aan Jezus gaf. Voor zijn Arubaanse kameraad was dit natuurlijk ook fantastisch. Zijn collega/vriend was nu ook wedergeboren. Samen kunnen ze nu de bijbel lezen en bestuderen. De tijd vloog voorbij, na een kort gebed waarin we de bemanning, het schip en familie thuis hebben gezegend, namen we om 17:30 uur afscheid van onze broeders in de Heer. Wij hebben e-mailadressen uitgewisseld en kaartjes, boekjes en cd's achtergelaten. Het was een prachtige dag en ineens herinnerde ik mij mijn gebed in de auto op weg naar de Eemshaven. Wat een mooie bevestiging was deze dag. God is goed!

Een ander bezoek aan de Eemshaven, op 18 mei jl. was ook samen met Hidde.

We bezochten o.a. het schip de "Langeoog". De watchman, uit Oekraïne, nam contact op met de Russische kapitein en wij kregen toestemming om aan boord te komen. We werden begeleid naar een kantine met aangrenzende kombuis, waar een jong Filipijns bemanningslid, zat te eten. We hebben ons voorgesteld en na haastig zijn maaltijd te hebben beëindigd volgde er een mooi gesprek. Ik kon vertellen hoe Jezus in mijn leven is gekomen en hoe Hij mijn leven heeft veranderd. Hidde vroeg of hij wedergeboren was, Het was echt geweldig hoe deze jonge zeeman geraakt werd door ons gesprek. (Hij was bezig met zijn eerste zeereis en pas 6 weken aan boord.) De kok kwam ook van de Filipijnen en bood ons gelijk al koffie aan. Even laten gevolg door de vraag of we ook wat wilden eten. Dat bleek een complete maaltijd te zijn met soep, gebakken aardappelen, broccoli en vlees. Tijdens het eten gingen de gesprekken door. Hidde heeft ook met een jonge man uit Sri Lanka, een kort maar mooi gesprek gevoerd. We hebben uiteindelijk bijbels uitgedeeld, Bijbelstudies, cd's en ook de voorraad mutsen is aanzienlijk geslonken. We zijn bijna anderhalf uur aan boord geweest en vernamen dat het schip werd klaargemaakt om te vertrekken, maar dat ze 28 mei weer terug zouden zijn in de Eemshaven.

Nu terugkijkend zie ik duidelijk dat God je zegent als je Hem volgt.

Forever-Praise His Name! **Jan Peter en José Kapteijn.**

Amsterdam 1

Ook deze periode hebben we weer met zeelieden gesproken uit meerdere landen: zoals Maleisië, Frankrijk, Indonesië, Litouwen, Oekraïne, Filippijnen, Polen, Noorwegen, Zweden, Denemarken, Nederland, Rusland, Italië, Zuid-Afrika, Nieuw-Zeeland, maar het lijstje zouden wij nog wel langer kunnen maken.

"We hadden het net over u", zo werd ik op een keer begroet direct na mijn eerste stappen aan boord van een zeereus, en met een ..."en kijk, daar is hij!", hebben we hartelijk handen geschud.

Af en toe wordt er om een kerkdienst gevraagd. Toen ik op een keer aan boord kwam om aan zo'n verzoek gehoor te geven, was de elektriciteit op het hele schip uitgevallen. Het was daar dus aarde donker en iedereen werd ingezet om dit probleem op te lossen.

Regelmatig bidden we met zeevarenden en slaan we de bijbel met hen open. Vaak lachen we met elkaar. Wat we vooral doen is luisteren naar hun verhaal, naar

hun nood, en dan komen al snel de familie foto's tevoorschijn, die altijd met trots worden getoond. Wat was die Filipijnse zeeman blij om een bijbel in het Ilocano te krijgen. "Mijn taal" riep hij blij uit, en drukte de Bijbel tegen zijn hart. "Mijn taal" herhaalde hij veel betekend. Natuurlijk hebben we ook weer veel gebreide mutsen kunnen geven, warme jassen, truien, schoenen, shirts, broeken en zelfs hele mooie stropdassen! En natuurlijk die prachtige flessenscheepjes en houten kruisjes, beiden met een opgedrukte boodschap, zijn weer dankbaar in ontvangst genomen. Hartelijk dank voor al uw gebed en ander blijk van uw geweldig fijne medeleven! Met hartelijke groet, **Theo en Yvonne van Zuilekom**.

Regio IJmuiden

Broeders en zusters, wij weten dat velen regelmatig voor ons bidden, vooral ook gezien de zwakke gezondheidssituatie van Anneke.

De afgelopen vier weken zijn wij in verband daarmee niet naar de havens geweest. Wij vroegen ons zelfs af of wij wel moeten doorgaan met het werk onder de zeelieden.

De laatste paar dagen heeft de Heer ons echter op verschillende manieren laten merken dat Hij nog steeds achter onze activiteiten staat. Wij zijn daarom 4 juni naar de havens gereden, eigenlijk om te zien of de Heer ons daarbij opnieuw een bevestiging zou willen geven. Feitelijk hebben wij Hem daar dan ook om gevraagd. Anneke blijft in de auto achter, terwijl ik de schepen zal opgaan.

Bij Tata liggen twee grote bulkcarriers, een met ijzererts en een met steenkool. Maar er is wel een probleem: de schepen liggen achter elkaar aangemeerd, kop aan kont, zo heet dat in scheepvaarttermen. Dit houdt in dat het achterschip van de voorste halverwege de kade ligt. Daar moet ik zijn, want daar in de opbouw van het achterschip huist de bemanning. Ik kan die plek alleen maar bereiken door met de auto op de kade onder de enorme loskranen door te rijden. Feitelijk is dat verboden omdat er resten steenkool, c.q. ijzererts uit de loskraan naar beneden kunnen vallen. Hierdoor zouden wij slechts een van de twee schepen kunnen bezoeken, en dat zou jammer zijn. De doorgaans lastige toezichthouder die controleert of het personeel zich aan de veiligheidsregels houdt, bij wie ik mij moet melden, blijkt vandaag niet aanwezig te zijn. Hij is vervangen door een

goedwillende dame die mij voorstelt om toch maar de kade op te rijden. Zij zal dan de slagboom voor mij openen. Onze auto is van Zweeds staal gebouwd, die kan wel een stootje hebben. Zodoende kan ik het voorste schip dus ook bezoeken (eerste bevestiging!).

De bemanning van het voorste schip bestaat uit Oekraïense leiding en verder uit Filippino's. De laatsten zijn erg dankbaar voor de meegebrachte bijbels en lectuur in hun eigen taal. Ook de kruisjes van Gerrit worden gretig aangenomen. Twee man worden vrijgemaakt van de dekwerkzaamheden en lopen met mij mee naar Anneke in de auto. Daar krijgen zij zakken vol met kledingstukken en mutsen en sjaals, plus desgevraagd nog elk een bijbel.

Anneke heeft een paar nog nieuwe gym schoenen meegenomen, maat 44. Wat is jouw schoenmaat, vraagt zij aan een van de Filippino's. Maat 44! (tweede bevestiging!)

Tot slot bidden wij voor hen daar bij de auto. Dat wordt altijd zeer op prijs gesteld. Dankbaar en blij gaan de mannen weer aan boord. (derde bevestiging!)

Het achterste schip vaart onder Turkse leiding (6 man, allen Moslim) en Filipijnse bemanning.

De Turkse 2e Stuurman brengt mij naar boven, naar de gezagvoerder in zijn hut. Een vriendelijke, beschaafde man. Hij is heel blij met een flessenscheepje van Gerrit. Het krijgt een ereplaatsje in de patrijspoort.

Ik vertel hem, wetende dat hij Moslim is, over God, mijn hemelse Vader en over de Here Jezus, de Redder van de wereld. Vrijwel alle scheepskapiteins hebben behoefte aan een luisterend oor voor hun grote verantwoordelijkheid en de moeilijke beslissingen die zij vaak moeten nemen. Ik laat hem Filippenzen 4:6 en 7 lezen in de Turkse bijbel die ik hem geef. Hij leest de teksten langzaam en aandachtig.

Hij knikt begrijpend, ik zie hem denken: Dat is wel iets anders dan de Koran. Ik bespreek de teksten met hem, hij kijkt mij peinzend aan. Heer, doet U de rest! De kapitein zegt mij toe dat hij de Turkse bijbel zal gaan lezen (vierde bevestiging!). Hij krijgt er een Turkse Brief voor Jou bij, ter verduidelijking. De Turkse 2e Stuurman heeft al die tijd het gesprek op gepaste afstand staande bijgewoond. Wanneer hij mij terug begeleidt naar beneden zegt hij dat hij snapt dat het heel belangrijk is dat je weet wat je eeuwige bestemming is. (vijfde bevestiging!) Inderdaad! Hij krijgt ook een bijbel en een Brief voor Jou.

De Filippino's krijgen ook bijbels, en bijbels lectuur, maar dan in het Tagalog. Twee matrozen lopen mee naar Anneke in de auto. Zij krijgen twee zakken met kleding en nog enkele bijbels. Ook voor deze twee oceaanzwerfers bidden wij tot onze hemelse Vader, en voor hun familieleden in de Filippijnen. Dankbaar gaan ze weer terug de gangway op. (zesde bevestiging!)

Vol goede moed gaan Anneke en ikzelf maar weer verder in Zijn dienst. Maar Heer, kom ons alstublieft te hulp! En u, broeders en zusters, blijft u a.u.b. voor ons bidden.

Vriendelijke groeten en Gods zegen, **Jan & Anneke Best.**

Rotterdam 1

Op de schepen komen we allerlei mensen tegen. Een niet meer zo jonge Russische zeeman sopt het dek. Ik raak

in gesprek met hem, en hij vraagt om een Russisch Bijbel. Gelukkig heb ik die net in mijn tas, en kan ik deze aan Vladimir geven. Op een ander schip ontmoet ik een jongeman uit de Filippijnen die zijn eerste reis maakt, als stagiair, waar hij wat over vertelt en vervolgens vertelt hij over het christelijke gezin waar hij uitkomt. Hij herkent wat ik zei, als woorden uit de bijbel. Hij haakt er graag op in, vertelt verder en vraagt nog wat meer, en zo is het voor Aris en voor mij een leerzame en prettige ontmoeting, waar het uiteindelijk toch gaat, over wat wij delen met elkaar: het geloof in onze Redder.

Joseph, ook uit de Filippijnen, een nog tamelijk jonge zeeman spreekt er heel eerlijk over dat hij het soms helemaal niet ziet zitten, en dan heeft hij het vooral over de lange tijden steeds "weg van zijn gezin" en

het drukke leven aan boord. Ja, en dan mogen we toch weten dat God erbij is, in zo'n tijd, waarin het lijkt dat het allemaal draait om het "overleven" .

Een van de twee Vietnamezen aan boord zegt dat hij geen Christen is, maar toch is hij geïnteresseerd als ik hem een dvd in zijn taal laat zien. Op een enkel ander schip lijkt het soms of ik voor niets gekomen ben, maar hoe blij word ik, als iemand toch graag een boek zoals het Johannes evangelie, een CD of DVD in zijn eigen taal in ontvangst wil nemen. Ook een Boeddhist, of een Moslim blijken er meer dan eens voor open te kunnen staan.

"Gods genade is openbaar geworden tot redding van alle mensen. (Titus 2: 11)

Met vriendelijke groet, uit het havengebied Rotterdam, **Wout de Vries.**

Amsterdam 2

Bij mijn eerste havenbezoek samen met Theo viel het mij op dat Theo vrijwel elke zeeman die we tegen kwamen een hand gaf, zichzelf dan voorstelde en vervolgens naar hun naam vroeg.

Dit vond ik toen best wel amicaal voor iemand die je helemaal niet kent. Inmiddels heb ik geleerd dat dit voor de zeeman heel belangrijk is. Aan boord zijn ze toch vaak een nummer, onderdeel van een systeem met rangen en standen en dus is het voor de zeeman een positieve verrassing als plotseling iemand aan boord komt die belangstelling toont en benieuwd is naar zijn naam en hoe met je gaat. Vaak levert dit ook hilarische momenten als ik de naam van een Chinese zeeman probeer uit te spreken. En namen hebben (vaak) ook een betekenis, zo betekent Marien; man van de zee, alleen het rare is dat ik geen zeeman ben en zo ontstaat dan vaak als vanzelf een heel gesprek waarin een link naar de naam Jezus snel kan worden gelegd; heb je ook wel eens gehoord van de naam Jezus? Jezus betekent redder / verlosser en Jezus is Heer want Hij heeft de dood zelfs overwonnen. Het is ons doel om een profetisch geluid in de haven en op de schepen te laten horen.

Het blijft elke keer een uitdaging om de juiste toon hierbij aan te slaan en gebed en leiding van de Heilige Geest zijn keihard nodig! Het komt voor dat ik me toch laat intimideren door de havenomgeving met de enorme schepen met alle hectiek, je moet veel moeite doen om op de schepen te komen en in de haven moet je ook goed opletten en regelmatig zijn bemanningen dan totaal niet geïnteresseerd in het Evangelie. Soms moet je improviseren want sommige zeemannen spreken helemaal geen Engels waardoor communiceren vrijwel onmogelijk is.

Soms is het ook beter om een schip maar weer te verlaten als je merkt dat niemand echt belangstelling of tijd heeft maar wanneer neem je nu dat besluit? Is deze nieuwsbrief nu een klaagbrief? Nee, absoluut niet! Het is namelijk nogal een boodschap die wij brengen op de schepen! Zo overhandigde ik laatst een Chinese Bijbel aan een Chinese zeeman en ik liet hem voorlezen uit 1 Tim. 1:15; "*Dit is een getrouw Woord en alle aanneming waard, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaren te redden*". De zeeman knikt instemmend en neemt dankbaar de Bijbel in ontvangst.

Een ander schip heeft tot mijn verrassing een Syrische bemanning, de portier bij de ingang van de haven vroeg grappend aan me of ik soms Servisch spreek maar hij bedoelde Syrisch. Eerder dit jaar ben ik ook al op een ander schip geweest met een Syrische bemanning. Het is ramadan dus een lunch zit er voor mij niet in, het mag de pret niet drukken want de bemanning is zeer belangstellend in deze 'vreemdeling' aan boord en bied me een kopje straffe Arabische koffie aan. Ik voel me verwant met deze mannen en we praten honderduit en uiteraard probeer ik van de gelegenheid gebruik te maken om het Evangelie uit te leggen. Sommige mannen knikken

beleefd, anderen reageren afwijzend maar toch is een jonge stuurman oprecht belangstellend. Hij komt onopvallend naar me toe om lectuur en cd's te vragen. Helaas heb ik geen Arabische lectuur bij me maar gelukkig kan hij zeer goed Engels. Op een ander schip met een Indiase bemanning vraagt de wachtsman aan mij wat het doel is van mijn komst. Ik zeg dit keer vrijmoedig dat ik gekomen ben om over Jezus te vertellen aan iedereen op het schip die dat wil horen. De matroos reageert laconiek en de kapitein vind het ook best. Ik wordt naar de mess-room gebracht en als ik hier een tijdje zit komt er plotseling een keurig rijtje mannen naar binnen lopen, het blijkt te gaan om de christelijke tak van de bemanning en ze denken dat ik een kerkdienst kom houden aan boord. Helaas dat zit er niet in maar we hebben wel een goede tijd met elkaar. Bij afronding van dit bezoek lezen we met elkaar uit de Bijbel, dat doen ze ook met elkaar en nu

is Jesaja 51 aan de beurt, in vers 5b staat; "op Mij zullen de kustlanden wachten en op mijn arm zullen zij hopen". De kustlanden; dat zijn de landen die ver weg liggen, en juist deze bereiken wij hier op de deurmat in onze havens! Na afloop bidden en danken we met elkaar, een van de mannen is net vader geworden en een andere hoopt de volgende dag naar huis toe te gaan. Bij het verlaten van het schip zegt een stuurman ontroert dat dit bezoek heel erg belangrijk voor hem is, er zijn te weinig 'port-missionaries' die ons bezoeken zegt hij. Voor mij een bemoediging / bevestiging om door te gaan met het havenwerk.

Hartelijke groet, **Marien Gijsbertsen.**

Rotterdam 2 Moslims en de bijbel.

Sinds een aantal maanden kom ik aan boord weer vaker moslims tegen. Ik vind het altijd leuk en uitdagend om met hun in gesprek te gaan. Ik probeer zo veel mogelijk het evangelie door te laten klinken. Zo heb ik op dit moment contact met Turkse moslims en ook vele uit Indonesië. Voor mij is het al een succes als zij een Bijbel of Nieuw Testament pakken en erin gaan lezen.

Aan boord van een klein containerschip die in het dok lag, was er een ongeluk gebeurd. Een matroos raakte tijdens het verwijderen van roest gewond. Hij gebruikte een boormachine met een draaiende stalen borstel waarvan een draadje loskwam. Ondanks het feit dat hij een veiligheidsbril op had vloog het draadje onder de bril in zijn oog. Gelukkig kon hij meteen naar het oogziekenhuis in Rotterdam gebracht worden. Hij werd

gelijk geopereerd en het draadje verwijderd. Maar hij moest wel een complete maand uitrusten. Hij mocht niet werken, niet naar huis vliegen en heel de tijd op het schip blijven. Het was natuurlijk doodsaaï voor hem. Ik raakte tijdens een bezoek tijdens het middageten met hem in gesprek en vroeg, wat hij nu heel de dag deed. Hij zei: "Ik lees." Dus vroeg ik wat hij aan het lezen was. "De koran," antwoorde hij. Dus begonnen wij een gesprek over de koran en de "andere boeken" van God, het Oude en Nieuwe Testament. Tijdens het gesprek kon ik heel het evangelie aan hem uitleggen en hem uitdagen toch ook de Bijbel te gaan lezen en ze met de koran te vergelijken. Hij ging erop in en nam graag een Indonesische Bijbel van mij. Ik bid, dat hij door het lezen van Gods Woord, wat de koran natuurlijk niet is, tot levend geloof zal komen. Een hartelijke groet **Felix Henrichs.**

De zeevarenden in deze nieuwsbrief heten in werkelijkheid anders. Om privacy redenen wordt hun echte naam niet vermeld. De foto's in deze nieuwsbrief zijn met toestemming geplaatst.

Onze dank gaat uit naar: "WIN-NL Seafarers' Ministry", Nederlandse Zeevarenden Centrale, Seamen's Centre Amsterdam, Gospel Recordings Nederland, Ark Mission, Evangelisatie Anderstaligen Service, De Bijbelvereniging, Zakkijelbond, Christian Aid Ministries, Operatie Mobilisatie, en anderen niet met name genoemd, die allen op hun eigen specifieke wijze, een steentje bijdragen om het werk goed te kunnen doen.

*Graag willen we opnieuw gebed vragen voor de gezondheid van de medewerkers en met name **Anneke Best**. Hartelijk dank voor al uw trouwe waardevolle gebed en ander blijf van geweldig fijn medeleven! Zo werkt God door u heen, zodat zeelieden Zijn woord kunnen horen en aanvaarden! Wij zijn God zeer dankbaar voor de vele mogelijkheden om een zegen voor zeelieden te kunnen zijn!*

**Bible-Fit app in Nederlands, Spaans en Arabisch en GRN app in meer dan 6350 talen.
U kunt beide apps gratis downloaden op uw smartphone, tablet en computer**

Amsterdam:	Theo van Zuilekom Yvonne van Zuilekom Marien Gijsbertsen	wthvzuilekom@gmail.com yvhvzuilekom@gmail.com marchris@solcon.nl
Passagiers schepen:	Jan Best Anneke Best Jan Gooijer	janbest.sr@gmail.com annekebest@gmail.com jan.gooijer@live.nl
Rotterdam:	Felix Henrichs Wout de Vries	felix.henrichs@scfs.org woutdevries4@gmail.com
Beverwijk, IJmuiden:	Jan en Anneke Best	janbest.sr@gmail.com
Delfzijl, Eemshaven:	Jan Peter en José Kapteijn	j.p.kapteijn@hotmail.com
Harlingen:	Jan Gooijer	jan.gooijer@live.nl
Ambulant:	Michiel Kramers	m.kramers@hotmail.com
Vertaalwerk, houten kruizen		
Flessenscheepjes:	Gerrit Huisman	ghuisman@live.nl
Webmaster:	Tom Hofkamp	tomhofkamp@solcon.nl
Ambassadeur:	Robbert Speelman	r.speelman@me.com
Bestuur Stichting		
Voorzitter:	Theo van Zuilekom	wthvzuilekom@gmail.com
Secretaris:	Jan Best	janbest.sr@gmail.com
Penningmeester:	Jan Gooijer	jan.gooijer@live.nl
Algemeen, adressen:	Wim de Baat	wimdebaat@gmail.com

IBAN NL71INGB0005545299 - BIC INGBNL2A

ANBI geregistreerd onder RSIN nr. 816655789 - KVK nr. 41023812

Contact: havenlicht@chello.nl -- +31 36 5370340 -- www.havenlicht.com

Als u deze nieuwsbrief niet meer wil ontvangen kunt u dit kenbaar maken via een e-mail bericht naar: havenlicht@chello.nl